

Ens ha arribat

Inquietud dels militars

La cúpula de Defensa ha constatat que hi ha "inquietud individual" entre els militars per l'escenari polític de Catalunya. Defensa ha donat ordres que ningú parli més del compte.

Any Salvador Espriu

Cristianisme generós i bo, adjectius que no sempre casaríem perquè és més aviat difícil d'assenyalar un cristià autèntic.

Avui és festa

Miquel Berga

Tom Sharpe

Fa un parell d'anys Tom Sharpe, l'escriptor que ha mort a Llafranc, va acceptar ser president honorari de l'ECC, el club de lectura en anglès promogut per Catalonia Today en col·laboració amb Abacus. En l'acte de presentació, vestit amb pulcre elegància britànica, Sharpe era una presència formidable. Caravermell i armat amb els seus havans, aquell bevedor lleial al whisky presidia. Assegut al seu costat, un servidor va cedir-li la paraula. Silenci. De cop va tronar la seva veu. Reclamava a la seva companya, la doctora Verdaguier (la dona que, segons ell, l'havia salvat dels criminals metges anglesos), que li portés immediatament el text que havia de llegir. Tensió a la sala. Quan va tenir el paper el va deixar a banda i ens va començar a explicar les perversions sexuals i les infidelitats que li va imposar la seva primera es-

Un brindis per l'escriptor anglès més corrosiu del segle

posa. Una història sensacional amb trobades a cegues a *bistros* de París i enigmàtics anuncis als diaris. El relat s'allargava i ningú gosava endevinar la relació d'allò amb l'acte que presidia, però poques vegades he percebut un públic tan atent i concentrat. Cada vegada les deia més grosses i jo suava pensant com s'hauria de tancar aquell acte "formal". Sharpe s'havia posat la màscara d'arrogant i cridaner exoficial colonial i no estava per cap mena de continència. La venjança verbal sobre aquella seva esposa era inclement. Al capdavant, ell era l'escriptor que havia convertit el mal gust i les coses repugnants en una forma artística. Quan jo ja em veia mort, va parar en sec i va dir que se sentia molt honorat de presidir el nou club. Els aplaudiments van ser llargs i sentits, en part per l'alleujament de veure que la cosa acabava bé, però sobretot perquè ens havíem sentit fascinats i atrapats per les paraules d'un narrador extraordinari que ens acabava de recordar que el poder de la literatura s'ho menja tot, per més políticament incorrecte que sigui. Potser per això el club de lectura del Catalonia Today ha resultat tot un èxit. Un brindis per l'escriptor anglès més corrosiu del segle que, a còpia d'havans i whisky, ha viscut fins als vuitanta-cinc anys.

L'endemà del dissabte

Matthew Tree

Cargol. Al llarg dels meus 28 anys com a usuari diguem-ne obligatori de la Renfe, n'he vist, com popularment es diu, de verdes i madures. He estat atrapat en un tren que trigava dues hores a anar des de Badalona fins a Barcelona; he patit canvis de tren al mig d'enlloc en què els passatgers, incloent-hi la gent gran, vam haver de córrer per damunt de les vies per agafar el tren de relleu; cada cop que he anat amb tren cap al Baix Ebre o al Priorat, he trigat tant com per viatjar a Bucarest; i vaig viure el fatídic any 2007 en què bona part dels serveis de Rodalies es van col·lapsar a causa de la construcció de la LAV i les seves estacions, una de les quals, Camp de Tarragona, ha resultat ser tan útil, als viatgers catalans, com la basílica de la Mare de Déu de Yamous-

soukro.

□□□

Llimac. Mai no havia arribat a l'extrem de pensar que la indiferència de la Renfe envers els 400.000 usuaris de Rodalies –tant la Generalitat com els sindicats s'han queixat de la manca excepcional d'inversions– tingués un rerefons ideològic, fins que vaig sentir una entrevista a RAC1 (2/5/13) amb el Sr. del Moral, el responsable d'infraestructures de la Renfe al Principat. Quan se li pregunta per què hi ha hagut 14 incidents a Rodalies en menys d'un mes, ell afirma que la gent no té dret a queixar-se tant d'una empresa que ha servit perquè tots els espanyols "se muevan de una banda a otra del país". Tot seguit, i amb una pujada de to

Un tren de rodalies ■ ORIOL DURAN

notable, afirma que els trens sempre són puntuals però que el problema són els passatgers: "sobre todo los catalanes"; i afegeix –tot i que no ve a tomb– que aquests "siempre iguales" només volen la independència per quedar-s'ho tot, incloent-hi els trens, que són pagats per tots els espanyols, fet que recalca amb la

frase (cridata): "¡España somos todos!"

□□□

Cuc. En fi, resulta que la persona que té les Rodalies catalanes pel mànec creu que els clients són una colla de lladres separatistes que no tenen dret a reclamar res a "los españoles". Vista aquesta actitud, ja deu haver-hi cada cop més gent que –lluny de voler quedar-se les infraestructures que controla aquest equivalent ferroviari de la Sra. Llanos de Luna– desitja la independència únicament per poder treure's la Renfe de sobre. Tot ella, des dels alts funcionaris rancuniosos fins a l'últim comboi retardat per l'última catenària envellida.

□□□

Vuits i nous

Fets del Liceu

Manuel Cuyàs

El dijous de Corpus els prínceps d'Astúries i Girona van ser xiulats al Liceu. Veig que s'hi ha volgut treure de seguida importància, però en aquest país Corpus i Liceu van molt associats a fets transcendents, i això no es pot passar per alt així com així. No vull comparar l'esbronc amb el Corpus de Sang ni amb la bomba llançada en aquell teatre pel ciutadà Santiago Salvador, però la reial parella afectada, el seu pare egregi, els assessors que els aconsellen i les institucions polítiques que tenen per missió assegurar la continuïtat de la monarquia farien bé d'aturar-se una estona a rumiar els fets que des d'ara potser es co-

neixeran com "els fets del Liceu", com hi va haver "els fets del Palau". "Els fets" del Palau de la Música van consistir a rebentar l'"operación Cataluña" que Franco havia muntat per fer-se el simpàtic davant els catalans després de veure's forçat a acceptar la destitució de Galinsoga. Ara sembla que ens trobem en una "operación príncipe" o en una altra "operación Cataluña" que té per objectiu netejar la imatge de la corona que el rei Joan Carles ha entelat i embridat el sobiranisme. En "els fets del Palau", la policia i el règim van quedar parats que els organitzadors no fossin els habituals vociferants de matís comunista sinó joves de la classe mitjana, i a partir d'aquell dia van començar a intuir que l'incident dictatorial anava cap al fracàs. En "els fets del Liceu" del dia de Corpus els

ANTHONY GARNER

xiuladors eren de la mateixa extracció social. N'hi ha, dic, per rumiar-hi.

La portaveu del govern espanyol va amonestar els autors del xivarri. Aquesta senyora que calli fins que no hagi portat a reparar la seva concepció de la democràcia. Uns altres han dit que l'esbronc no tenia a veure amb els prínceps sinó que era l'expressió del disgust que els liceistes senten pel fet que el seu teatre no rebi més recursos per culpa de les re-

tallades. Realment, hi ha gent que per salvar la bona imatge dels coronats s'inventen qualsevol cosa.

El periodista Zarzalejos, a *La Vanguardia* de diumenge, deia que els catalans s'equivoquen xiulant el príncep perquè ell no és en absolut el responsable de la situació catastròfica del país sinó que n'és la solució. Home, si la té i no la veiem de moment aplicada encara és més justificada la impaciència dels xiulets.